

Boktips

Sensommarvalan är perfekt för att frossa i försummade eller bortglömda böcker med genustänk. Nya eller äldre utgåvor, Astra föreslår några tjocka, tunna, upplysande och roliga; romaner, rysare, politik och teori.

1 Eija Hetekivi-Olssons debut **INGENBARNSLAND** (2012) är snabbläst och bra. Om sverige-finsk uppväxt i Göteborgs Gårds-ten: hög puls, utpräglad jargong, pruttsalvor och maktmätning mellan egensinniga karaktärer.

4 För dem som läser finska kolla in Eveliina Talvities **KEITÄS TYTTÖ KAHVIA. NAISIA POLITIIKAN PORTAILLA** (2013). En sammanställning av nutida finländska kvinnliga politikernas erfarenheter av sitt arbete.

7 Annat som tar avstamp i tonåren, men som däremot sträcker sig flera decennier förbi, är Agneta Klingspors dagböcker **INTE SKÄRA BARA RISPA** (1977) och **NYCKELROMAN** (1994). I år har de slagits ihop i pocketform: samlat är det tjock, privat, blottande och fascinerande tidskildring.

2 En essäsamling som kräver att läsaren omvärderar mycket av sina tidigare antaganden. I **OUTLAW CULTURE** tacklar bell hooks popkulturikoner från Madonna till Spike Lee och diskuterar patriarkatet, våldet och rasismen.

5 Mia Franck har tidigare skrivit om heterosexuellt mognadsimperativ i svenska ungdomsromaner, i år debuterar hon skönlitterärt med **MARTRÅDAR** (2013). Splitterny finlandssvensk fantasy som utspelas i bekant miljö – detaljerna är speciellt roliga för den som varit eller är Ekenäsbo.

3 En till på finska är **SUKUPUOLI NYT! PURKAMISIA JA NEUVOTTELUJA** (2012) för den som gillar akademisk text. Om aktuell forskning på genusområdet i Finland; bland annat bloggdiskussioner, maskulinitet i böcker och frågor om vilken roll övervikt spelar i samhället

2 Sofi Oksanens **KUN KYHKYSET KATOSIVAT** (2012) översattes till svenska i våras: När duvorna försvann fortsätter med Estland, fortsätter med kristid, lögn, kärlek och förödelse – gör förslagsvis ett Oksanenmaraton och plöj igenom författarens hela produktion. Ger kalla kårar men lönar sig

För den som tål vänta kommer Karin Smirnofs **UNDER ANSVAR OCH ÖDESMÄRKT** från 1915 och 1923 som nyutgåva i höst. En grupp feministiska branschjobbare vill lyfta fram doidis som redan för hundra år sedan skrev om singelmoderskap och homosexualitet.

Ulrika Knutssons medryckande **KVINNOR PÅ GRÄNSEN TILL GENOMBROTT – GRUPPORTRÄTT AV TIDEVARVETS KVINNOR** återupplivar kvinnorna som skapade Kvinnliga medborgarskolan på Fogelstad och tidningen Tidevarvet. En får möta personer som var föregångare på nästan alla områden och litteraturlistan bak i boken är ovärderlig om man vill veta mera om feminismen under 20- och 30-talet.

BACK- LASH flash BACK

KAN SUSAN FALUDIS ÅTTIOTALS-
KLASSIKER BACKLASH GE REDSKAP
FÖR ATT TACKLA HATET MOT FEMI-
NISMEN ANNO 2013?

Text Jenny Wikström Bild Edith Hammar

Under åttiotalet upplevde världen den ditills starkaste motreaktionen mot jämställdhet, kvinnorörelsen och feminismen. I *Backlash. The Undeclared War Against American Women* från 1991 lyfter Susan Faludi fram hur motreaktionen ser ut i detalj, hon presenterar forskningstrender, populärkulturella produkter, arbetslivsstatistik och policydokument som visar på en allmän tendens att vilja kuva kvinnor i allmänhet och feminister i synnerhet i åttiotalets USA.

Tjugo år efter Backlash upplever feminismen en ny backlash. I dag har fascismen och hatet mot feministerna åter blivit en del av vår samhälleliga dialog. Det reaktionära åttiotalet som beskrivs i Backlash banade väg för nittiotalet, då medborgaraktivismen och feminismen vann ny mark inom politik och populärkultur. Kan vi spå framtiden utgående från Backlash? Är vi på väg mot ett nytt nittital?

FEMINISMENS SKULD

Faludi öppnar med att redogöra för hur medierna successivt anklagat feminismen och kvinnornas frigörelse för allt fler av åttiotalets samhälleliga problem – kvinnors utbrändhet, fattigdom, våldsdåd, infertilitet, depression, ätstörningar, mäns arbetslöshet och självmord. Feminismen beskrevs som ”det stora misslyckade experimentet”. ”När ett samhälle väl projicerar sin rädsla på kvinnorna är ett sätt att hålla denna rädsla stängden att kontrollera dem – tvinga dem att anpassa sig efter tryggt nostalgiska normer och krympa samhällets bild av dem till en mer lätt-hanterlig storlek”, skriver Faludi.

Kvinnorna skulle feminiseras och förpassas till femtitalets snäva handlingsutrymme, till kök och barnkammare. Studier av äktenskap, giftermålschanser, skilsmässor, graviditet och infertilitet från stora universitet som Harvard, Stanford och Yale i början av åttiotalet målade upp hotbilder om mansbrist – färre män än giftaslystna kvinnor, vilket skulle leda till att risken att förbli ogift ökar – och depression bland ogifta kvinnor.

Faludi hittar en gemensam nämnare för alla påståenden om att kvinnors starkare position i samhället, deras karriär och deras senareläggande av barn och äktenskap och jämställdhet över lag skulle rubba en given ordning och göra kvinnor och män deprimerade och sjuka: påståendena är inte sanna. Hon framhåller att forskningen under åttiotalets våg av nykonservatism ofta styrdes av moraliska syften. Demografer och folkhälsoaktörer ville aktivt motarbeta en samhällsutveckling de uppfattade som negativ och skadlig. Mansbristen och myten om att en våg av infertilitet drabbade karriärkvinnor över trettio är båda fiktioner, men fiktioner som efter hand uppfattades som sanna.

NÄR ETT SAMHÄLLE VÄL PROJICERAR SIN RÄDSLÅ PÅ KVINNORNA ÄR ETT SÄTT ATT HÅLLA DENNA RÄDSLÅ STÅNGEN ATT KONTROLL- LERA DEM

Faludi gör en poäng av att kvinnors och minoriteters kamp för lika rättigheter ofta gestaltas i krigstermer, i vunna framsteg och slag. Metaforen ger intrycket att det är två arméer som står uppställda mot varandra i tydligt utmärkta uniformer på en slätt där slaget om kvinnors rättigheter lätt kan överblickas. Men kampen mellan kvinnorna och åttiotalets mansdominerade kultur och samhälle är mer komplicerad än så. Backlashen är ett svar på att kvinnor lyckats befästa sin samhälleliga ställning och att feminismen blivit allmänt accepterad. Motreaktionen märks enligt Faludi både i uttalanden från högerns politiker och kyrkliga instanser, i populärkulturen och i forskningen. Hon tar som exempel att antalet tv-deckare som visade stympade kvinnokroppar ökade markant under åttiotalet och att tv-serier enbart visade kvinnliga karaktärer som var gifta – el-

ler olyckligt ogifta. Andra exempel är en ökning i plastikkirurgiska ingrepp, en växande rörelse för kärnfamiljen, skuldbeläggande av arbetande mödrar och sexism i reklam.

Den roll som kvinnor själva spelar i reaktionerna mot deras ökade makt är Foucauldiansk: ”En motreaktion mot kvinnors rättigheter lyckas i den mån den ser ut att inte vara politisk, att inte vara en kamp över huvud taget. Den är mest verkningsfull när den blir personlig, när den slår rot inne i en kvinnas medvetande och vänder hennes blickar inåt, tills hon får för sig att alla tankar kommer inifrån henne själv och även hon börjar arbeta för motreaktionen – och mot sig själv”. Kvinnorna blir fångar och fångvaktare i ett.

MOTSTRIDIGA BUDSKAP

Den antifeministiska motreaktionen hade en central roll i att locka kvinnor att gå emot sina egna intressen, menar Faludi. De kvinnor som talar mot feminismen får beröm och en klapp på axeln av grabblaget, medan kvinnorna som håller fast vid sjuttitalets principer hånas och demoniseras. En av Faludis bärande resonemangsbjälkar är att de kvinnor som offentligt avsvor sig feminismen och som fördömde arbetande kvinnor paradoxalt nog själva representerade den karriärinriktade kvinna som de så starkt fördömde. Av de stora mediala anti-feministiska kvinnorna var alla familjeförsörjande karriärmammor i sina egna liv.

Feministen Maria-Pia Boëthius, som skrivit förordet till den svenska upplagan från 1993 sammanfattar Faludis slutsatser så här: ”Under hela åttiotalet har amerikanska kvinnor fått två motstridiga budskap. Å ena sidan har de fått höra att de aldrig varit så jämställda som nu; alltså behövs inte längre någon kvinnokamp. Å andra sidan har de fått höra att kvinnor mår dåligt, stressar sig till döds och är olyckliga, ogifta och utbrända – och allt är kvinnorörelsens ’fel’. Kvinnor har fått ’för stor’ frihet. De klarar inte av den.”

Syftet med Backlash är att visa på att det förhåller sig tvärtom: kvinnorna i USA mår dåligt under 1980-talet där-

för att de har för lite inflytande och för lite pengar. Det motstridiga budskapet att kvinnor redan var jämställda stod i bjärt kontrast till verkligheten för förvärvsarbetande kvinnor. En manlig dollar år 1986 var 64 kvinnliga cent – samma löneskillnad som kvinnor fick stå ut med år 1955. Det hade inte alls blivit bättre för kvinnorna i USA under 1980-talet, utan snarare lite sämre.

Det är lätt att vara kritisk mot Faludis behandling av kvinnor som en homogen subjektgrupp (till synes bestående av vita medelklasskvinnor) men hon lägger fram ansenliga mängder statistik om svarta och latinamerikanska kvinnors villkor på arbetsmarknaden och i hemmet. Faludi har själv kritiserat kvinnorrörelsen för att ha blivit för

en modern klassiker om äktenskapet.

I *Hatet* lägger hon fram flera exempel på hur feminismen utsatts för regelrätta anfall i Sverige, bland annat i dokumentären *Könskriget* från 2005 som visade Riksorganisationen för kvinnor och tjejjourer ROKS som manshatande, fanatiska feminister. Andra exempel är hatet mot Turteatern efter deras uppsättning av *SCUM-manifestet* 2012 och det öppna förakt som medlemmar i partiet Feministiskt initiativ fått möta, samt vågen av ”jämställdism” – män som hävdar att feministerna tagit ifrån dem makten och gjort samhället ojämställt på männens bekostnad.

Liknande tendenser som Sveland beskriver märks också i Finland, trots

eftersom kvinnors sexuella makt förblir dold.

Laamanens avhandling utgjorde det första exemplet på öppet feministfientlig forskning vid ett finskt universitet som fick stort genomslag i finländsk dags- och kvällspress. Att sådana uppenbart både sexistiska och reaktionära åsikter gavs medialt utrymme var ett tecken på en klimatförändring, som sedan visade sig i flera fall, bland annat då det i januari 2008 framgick att sexuell trakasserier är vanliga i riksdagen (men det är bara kvinnognäll förstås) och då journalisten Johanna Korhonen senare samma år inte fick jobbet som chefredaktör för Lapin Kansan för att hon levde i ett lesbiskt förhållande. Och så vidare, och så vidare. Trenden

enheten, organisationens politiska program fokuserar inte på jämställdhet utan på ”svagt representerade” grupper som barnfamiljer och pensionärer. Programmets formuleringar är starkt knutna till uppfattningen om kvinnor som vårdande och familjeorienterade.

Sannfinländarna hör till de partier i Finland som allra högljuddast påstått att jämställdheten redan är här och att kön inte längre spelar någon roll. Ändå upprördes partiledare Timo Soini av Socialdemokraternas ministerrotation i våras främst eftersom det nu är kvinnlig majoritet i regeringen. ”En ministerman fick sparken. Andligen betyder det sparken åt den manliga arbetaren, som vänstern inte har kunnat försvara”, skriver Soini i ett

den främlings- och kvinnofientliga politiken, som nu har etablerat sig i den politiska kulturens mainstream-fära.

Här kan vi återvända till Backlash. Det råder ingen tvekan om att vi just nu sitter mitt uppe i vår egen backlash. Motrörelserna mot kvinnor och feminister återkommer med nästan cyklisk regelbundenhet i takt med ekonomiska upp- och nedgångar. Så mycket vet vi med säkerhet efter hundrafemtio år av jämställdhetsaktivism. Men ger Backlash, som en analys av den senaste motreaktionen, några redskap för att ta oss ut ur dagens feminismhat?

En av de viktigaste faktorerna som möjliggjorde åttiotalets backlash var frånvaron av federal lagstiftning mot

på kollektivitet. Åttiotalet hade kunnat bli de amerikanska kvinnornas decennium, men blev inte det på grund av att den patriarkala kulturen främjade individualism och förhindrade systematiskt tänkande och långsiktigt handlande. ”Alla dessa män förstod vilken stark makt en amerikansk kvinnorrörelse skulle kunna utöva om den fick en chans. Det var kvinnorna, tragiskt nog, som fortfarande var blinda för det”, skriver Faludi.

Poängen med att blicka bakåt och läsa om texter som Backlash är att proportionerna blir klarare. Någon har varit i samma slags situation förut. Feministerna är inte vrålande tonåringar med rosa hår som snart glömmet sin kamp när de blir vuxna och får barn.

BACKLASHEN ÄR ETT SVAR PÅ ATT KVINNOR LYCKATS BEFÄSTA SIN SAMHÄLLELIGA STÄLLNING

akademiskt postmodern och abstrakt, svår att relatera till och med få kopplingar till arbetande kvinnors vardag, som hon menar att borde vara feminismens undersökningsobjekt och samlingspunkt. Feminismen i Norden tampas i dag med ett lika artikulerat och våldsamt hat som den amerikanska kvinnorrörelsen under backlashtiden på åttiotalet. Frågan är i vilka termer hatet mot feminister ska analyseras och hur det ska tacklas.

HATET I DAG

I sin bok *Hatet. En bok om antifeminism* från 2013 kartlägger och diskuterar Maria Sveland de hot och den massmediala negativa uppmärksamhet som feminismen fått i Sverige under de senaste fem åren. Sveland blev feminist under sin studietid på 1990-talet, efter att ha hört skrämselfistorier om manshatande, fula behåbrännande feminister – den bilden är ett verk av åttiotalets backlash. År 2007 gav Sveland ut romanen *Bitterfittan*, som blivit

att den feministiska traditionen knappast varit lika *comme-il-faut* här som i Sverige. Det är inte svårt att komma på en lång rad händelser som successivt bidragit till att göra begrepp som ”feministaffian”, ”feministpropaganda” och ”feminazi” gängse.

Sociologen Henry Laamanen vid Jyväskylä universitet fick enorm medial uppmärksamhet för sin pro gradu-avhandling ”Naisten seksuaalinen valta. Feministisen tasa-arvoparadigman kritiikkiä” år 2006. I avhandlingen för Laamanen fram att kvinnors sexuella makt är en underskattad faktor i samhället, de flesta företeelser från äktenskap till prostitution och våldtäkt förklaras med att kvinnor inte utdelar så mycket sex som deras kontrakt stipulerar. Samhällets byggsten nummer ett är enligt Laamanen att kvinnor ger män sex och män ger kvinnor pengar. Kvinnor kan därmed själva påverka porrindustrin och sexhandeln genom att ge män tillgång till gratis sex. Enligt Laamanen förhindrar det feministiska jämställdhetsparadigmet jämställdhet,

är tydlig, men först efter terrordåden i Norge 2011 började hatretorik diskuteras på allvar i Finland, sedan det blivit klart att gärningsmannen i lika hög grad velat döda och skada feminister som socialdemokrater och antirasister.

De ”invandringskritiska” höger rörelser som Dan Koivulaakso, Mikael Brunila och Li Andersson undersöker i sin bok *Äärioikeisto Suomessa* har också tydliga antifeministiska budskap. Sannfinländarnas nyvalda generalsekreterare Riikka Slunga-Poutsalo späder på föreställningar om feminismen som farlig då hon kallar sig ”snarare chauvinist än feminist” och för fram att hon inte är feminist utan ”en vanlig finländsk kvinna” i *Ilta* den 29 juni i år. I generalsekreterarvalet stöddes den antifeministiska Slunga-Poutsalo av en av dem som allra starkast representerar backlashen i Finland, rasisten Jussi Halla-aho. Även Sannfinländarnas kvinnoorganisation Perusnaiset för fram att de inte är feminister och att jämställdhet inte ska nås genom kvotering. För Perusnaiset är familjen den viktigaste

LAAMANENS AVHANDLING UTGJORDE DET FÖRSTA EXEMPLET PÅ ÖPPET FEMINISTFIENTLIG FORSKNING VID ETT FINSKT UNIVERSITET

ställningstagande. I den sannfinländska jargongen spelar kön inte någon roll – utom då det gäller män som åsidosätts. Den attityden återspeglar tydligt den Reaganska erans uppfattning om kvinnor som ett hot mot män och kvinnors karriärer som ett hot mot både mäns yrkesliv och familjen

Också Kristdemokraterna har sedan riksdagsvalet 2011 starkare profilerat sig som ett reaktionärt parti för att stå sig i kampen om de konservativa rösterna. KD-ordföranden Päivi Räsänen har sedan hon blev vald till partiets ordförande 2004 representerat den mest konservativa linjen gällande abort och homosexuellas rättigheter i riksdagen. Hon kallar feminismen för ”rebellkultur” och menar att den förvränger vad gud skapat, vilket även är anledningen till att hon motsätter sig kvinnopräster.

Den utbredda rädslan för feminismen och kvinnorrörelsen har blivit naturlig i det finländska klimatet. Den antifeministiska retoriken har hittat sin plats i

könsdiskriminering i USA. Det har vi i dagens Finland. Implementeringen av den är relativt snabb och avhängig individer som påtalar brister och utnyttjar jämställdhetsombudsmannens och minoritetsombudsmannens tjänster, skriver insändare och låter bli att hålla tyst på andra sätt. I sin slutkläm skriver Faludi att åttiotalet kommer att bli ihågkommet både som decenniet då kvinnor än en gång berövades sina rättigheter och som det tysta motståndets decennium. För trots att demonstrationstågens led glesnade, arbetsdiskrimineringen ökade, vågor av felaktig, skrämmande information om födslotal och äktenskap sköljde över USA och tv-rutorna fylldes av hemmamammor, så talar åttiotalets statistik sitt tydliga språk. Kvinnorna i USA fortsatte skjuta upp bröllop och barnafödande, de fortsatte kräva bättre löner och arbetsvillkor, de ville se på Murphy Brown och Roseanne Barr.

Åttiotalets individualism var en återvändsgränd för jämställdheten, menar Faludi, eftersom jämställdhet bygger

Den patriarkala historieskrivningen har alltid varit snabb att åkalla sin långa historia och det är dags att feminismen också gör det. Inte för att lära av misstag utan för att se hur stor och historiskt inflytelserik kampen för ett rättvisare samhälle har varit, är och blir.

I vår backlash anno 2010-tal får feminismen och kvinnorrörelsen hitta nya vägar. Den vita medelklassfeminism som bara inkluderar cispersoner gör inte längre anspråk på att vara den homogena rörelse som ska förena alla kvinnor. Själva definitionen av ”kvinna” har luckrats upp. Det betyder att rörelser för ciskvinnor, transkvinnor, flator, muslimska feminister, svarta feminister, crip queers, transmän, asexuella, icke-medelklassfeminister och alla andra som slåss för jämställdhet har ett annat omfång och också andra utgångspunkter än sjuttio- och åttiotalets kvinnorrörelse. Ur den aspekten är poststrukturalismen (som är en del av den individualism Faludi syftar på) bra – den har lett till omvärdering,

Flash

BACKLASH

VISST HAR FEMINISTHATARNA HITTAT INTERNET OCH LÄRT SIG SKICKA MEJL, MEN DET HAR FEMINISTERNA OCKSÅ

självreflektion och positionering. Fan är förstås att fragmenteringen leder till handlingsförklaring om inte kollektivitetens görs tillräckligt bred, om inte skillnaderna rörelserna emellan får vara just skillnader.

Till motståndet mot den konservativa backlashen hör queerrörelsen, motståndet mot strängare abortlagar, antikapitalismen, Roller Derby, muslimsk feminism, det folkliga motståndet i Turkiet, Egypten och Brasilien, Anita Sarkeesian och alla andra som jobbar mot sexism på nätet och i populärkulturen, rörelser för fanbois och geek-girls, antirasismen och många andra disparata rörelser som har sin grund i individers kollektiva behov. Det är också sannolikt att det verkliga motståndet mot backlashen inte finns i vare sig den europeiska eller den nordamerikanska sfären. Visst har feministhatarna hittat internet och lärt sig skicka mejl, men det har feministerna också. Även om den feministiska närvaron

på nätet inte märks i någon annan newsfeed än andra feministers har den betydelse för att den får oss att märka att feminismerna (i plural förstås) tar plats i många dimensioner.

I avslutningen till Hatet skriver Maria Sveland: "Vi är naiva om vi tror att rättvisa mellan könen kommer att uppnås automatiskt tack vare några mäns goda vilja. På samma sätt kommer inte rasismen att försvinna utan ett aktivt motstånd. Om du tillhör dem som vill ha ett rättvist, tolerant och solidariskt samhälle är det dags att vakna nu". Vi har redan vaknat. Kanske det enda de många feminismerna, vars ansvar det är att möta backlashen, har gemensamt är att de består av människor som har vaknat. Under de följande tio åren får vi se hur långt det uppvaknandet bär. Välkommen 2013–2023, feminismernas decennium.

LITTERATUR:

Susan Faludi: Backlash. Kriget mot kvinnorna, översättning Ylva Stålmarrck, Norstedts 1993.

Maria Sveland: Hatet. En bok om antifeminism, Leopard förlag 2013.

Dan Koivulaakso, Mikael Brunila, Li Andersson: Ääriöikeisto Suomessa, Into 2012.

*

Jenny Jarlsdotter Wikström är litteraturvetare och feminist.

Edith Hammar studerar konst vid Gerleborgsskolan. Hon är aktiv inom det queerfeministiska serietecknarnätverket Dotterbolaget, gör normkritisk konst och jobbar gärna med humor.

ASTRA / KOLUMN

FAN SÅ HOTT DU ÄR!

STEFANIE SIRÉN

Ungefär med de orden började en kommentar till en bild på en bekant på nätet. Fritt översatt. Sjyst kompis, trevligt sagt! Alltid bra med positiv förstärkning. Om det bara inte råkade sig så att tjejen på bilden hade

blivit plådad just då hon egentligen var mitt i ett viktigt tal på en konferens. Hon var där som expert, som en ung duktig tjej som är jävligt bra på sin sak. Hon råkade också se bra ut medan hon höll talet. Kommentaren om hur hon gjort ett bra jobb kom först efter flera påpekanden om hur het hon är.

Men inte är det väl fel att se bra ut? Folk måste ju få vara glada och komma med trevliga kommentarer! Man måste få ha åsikter! Ska man vara så hopplöst negativ hela tiden?

Jo. I det här fallet ska man. Tjejer förtjänar bättre än att deras kunskap nedgraderas till andrahandsposition i relation till deras utseende. Hur många killar skulle börja en kommentar som egentligen ska handla om någons yrkesmässiga framgång med "Wow Thomas så du ser sexig ut! Bra jobbat", eller "Heja killen, du ser så snygg ut!" – utan att det skulle uppfattas som ett elakt skämt? Varför är det som killar sällan skulle syssla med normen för tjejer?

Jag ska gå tillbaka till ruta ett och medge att jag ofta kommenterar andra människors utseende. Till mina favorit-tillställningar hör slottsbalen, Eurovisionen, Oscarsgalan och allehanda liknande tillställningar. Att sitta där med popcornen och ölen och höta med fingret och ondgöra sig över hur någon sångerskas överdel klämmer till hennes pappar. Till mitt försvar måste jag säga att jag försöker sprida mitt

klander jämlikt över könen. Men jag vet att det är struntprat. Det finns inget berättigande för att mobba andra människors utseende, hur underhållande det än må vara för mig just då.

Det här med utseende är gammal skåpmat, visst. Men om det fortfarande är så att kvinnor uppfattar sitt utseende som sitt primära värde i vardags- och yrkeslivet, speciellt i jäm-

förelse med andra kvinnor, så är det som att vara fast i limbo på ett svettigt dansgolv med singelkompisarna. Då är det ingen skillnad om du står och försöker skrika i någons öra att du talar fyra språk, har en kandidatexamen från utbildning X och tycker om att odla dina egna grönsaker. Det är bara din rumpa och hur brett ditt leende är som räknas.

Sociala nätverk är de bästa ställena för att observera hur människor förhåller sig till både uppmärksamhet och att ge varandra respons. Ett fenomen som jag alltid fastnar vid är hur tjejer – speciellt unga tjejer – kommenterar utseende på sina vänners bilder. Många av komplimangerna har obehagliga sockersöta drag som smakar falskt på flera mils avstånd. Många bilder läggs ut bara för att fiska komplimanger, något som är helt normalt. Men på många bilder gör tjejerna faktiskt något. Mot-argumentet mot att känna obehag för utseendefixeringen är alltid "sluta vara så känslig!", "överanalysera inte!" eller "du är bara avis!" Kanske tjejer alltid kommer att vara tjejer.

Men det måste bli ett slut på att stirra på varandras utseende när vi egentligen borde vara mer lyhörda för våra kunskaper och framgångar. Vi blir ändå alla gamla och fula så småningom.

*

Stefanie Sirén studerar visuell kommunikation och medieutveckling vid Helsingfors universitet och odlar mustasch i hopp om högre lön.

Bild Viktor Heikel

"WOW THOMAS SÅ DU SER SEXIG UT!
BRA JOBBAT!"

